

Sygn. akt III KRS 90/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania R. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 września 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na wolne stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim [...] z udziałem B. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2016 r.,

- 1. przywraca odwołującej się termin do wniesienia odwołania;**
- 2. oddala odwołanie.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 9 września 2015 r. postanowiła:
1/ przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w [...] kandydaturę B. K., sędziego Sądu Rejonowego w [...]; 2/ nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z

wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na tym stanowisku kandydatur sędziów Sądu Rejonowego w [...] – M. D., R. G., M. K., M. P. i D. S.

W uzasadnieniu uchwały podano, że na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym, ogłoszone w Monitorze Polskim, zgłosiło się sześcioro wyżej wymienionych kandydatów.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa jednogłośnie zarekomendował na wakujące stanowisko sędziego kandydaturę B. K.

B. K. urodziła się w 1971 r. Wyższe studia prawnicze ukończyła w 1995 r. z oceną dobrą. W okresie od 2 października 1995 r. do 31 sierpnia 1996 r. była zatrudniona na stanowisku inspektora w Urzędzie Skarbowym. Po odbyciu aplikacji sądowej złożyła w 1998 r. egzamin sędziowski z oceną dobra. Z dniem 16 listopada 1998 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w [...], a z dniem 15 czerwca 2001 r. przeniesiono ją na własny wniosek do Sądu Rejonowego w [...]. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 listopada 2001 r. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. Z dniem 1 stycznia 2006 r. powierzono jej wykonywanie obowiązków Zastępcy Przewodniczącego Wydziału [...], zaś z dniem 1 lutego 2008 r. – pełnienie tej funkcji na czas określony pierwotnie do 28 marca 2014 r., a następnie do 27 marca 2017 r. Kandydatka systematycznie uczestniczy w szkoleniach zawodowych organizowanych dla sędziów okręgu [...]. Z opinii Prezesa Sądu Okręgowego w [...] oraz Prezesa Sądu Rejonowego w [...] wynika, że kandydatka prawidłowo wywiązuje się z obowiązków zawodowych. Ocenę jej kwalifikacji zawodowych sporządziła SSA D.J., która podkreśliła wszechstronną wiedzę prawniczą kandydatki, jej duże doświadczenie zawodowe, zaangażowanie w rozpoznawanie spraw i stabilność orzecznictwa. Zdaniem opiniującej, analiza pracy B. K., z uwzględnieniem sprawności prowadzonych postępowań i stabilności orzecznictwa, prowadzi do wniosku, że kandydatka ta ma opanowany warsztat pracy sędziego, jej decyzje procesowe są przemyślane, wyważone i odpowiednie, a prowadzone postępowania świadczą o rozległej wiedzy prawniczej oraz ogromnym doświadczeniu zawodowym. Kandydatka ma w swoim referacie sprawy o różnorodnym stopniu skomplikowania, niemniej jednak potrafi je sprawnie rozpoznawać. Całokształt pracy opiniowanej oceniono bardzo wysoko. Kandydatka

uzyskała pozytywną opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego (5 głosów „za” przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”) i najwyższą ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...] (57 głosów „za” i 12 głosów „przeciw”). Jednogłośnie pozytywną ocenę Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] uzyskała także M. K., jednakże Zgromadzenie Ogólne Sędziów Apelacji [...] oddało na tę kandydatkę 44 głosy „za” i 22 głosy „przeciw”. Pozostali kandydaci, których kwalifikacje i praca zostały również pozytywnie ocenione, nie uzyskali tak wysokiego poparcia środowiska sędziowskiego.

O przedstawieniu przez Krajową Radę Sądownictwa Prezydentowi RP kandydatury B. K. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności wieloletnie doświadczenie zawodowe, pozytywna ocena kwalifikacyjna, systematyczne doskonalenie przez kandydatkę kwalifikacji zawodowych oraz poziom poparcia organów samorządu sędziowskiego. W trakcie posiedzenia Rady na tę kandydaturę oddano 15 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”. Pozostałe kandydatury nie uzyskały wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Od powyższej uchwały odwołanie wniosła R. G., zaskarżając uchwałę w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie kandydatury B. K. oraz nieprzedstawienia kandydatury odwołującej się. Zaskarżonej uchwale zarzuciła sprzeczność z prawem, w szczególności z: 1/ art.33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, wyrażającą się w zaniechaniu wszechstronnego rozważenia sprawy i 2/ art. 35 ust. 2 tej ustawy, przez zaniechanie rozważań nad oceną kwalifikacji kandydatów i ich doświadczenia zawodowego, jak również innymi dokumentami dołączonymi do zgłoszenia. Powołując się na te zarzuty wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części oraz przywrócenie skarżącej terminu do złożenia odwołania.

W uzasadnieniu odwołania podniosła, że skoro posiedzenie Zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa trwało 15 minut, to nie było możliwe wnikliwe przeanalizowanie przez ten organ całokształtu materiału dotyczącego wszystkich kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie. Krajowa Rada Sądownictwa przywołując jako kryterium wartościowania kandydatów ich oceny kwalifikacyjne nie

podała szczegółowych danych statystycznych, jakie legły u podstaw wystawienia zwycięzcy konkursu bardzo dobrej oceny, a które pozwoliłyby pozostałym uczestnikom procedury konkursowej na porównanie z tymi danymi ich wyników pracy. Skarżąca podkreśliła przy tym swoją stabilność orzecznictwa, bardzo dobrą opinię kwalifikacyjną wystawioną przez sędziego wizytatora, większe od kontrkandydatki doświadczenie zawodowe oraz fakt stałego podnoszenia kwalifikacji, m. in. przez uczestnictwo w szkoleniach organizowanych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury oraz ukończenie studiów podyplomowych z dziedziny prawa europejskiego na Uniwersytecie [...] i z dziedziny ekonomii i prawa gospodarczego w szkole Głównej Handlowej w [...].

W kwestii przywrócenia terminu do wniesienia odwołania skarżąca podała, że zaskarżona uchwała została zamieszczona w systemie e – nominacje w dniu 8 października 2015 r. W tym czasie skarżąca przebywała na wakacjach za granicą. W dniu 10 października 2015 r. podjęła próbę zalogowania się w systemie e-nominacje, jednakże uzyskała komunikat, iż wywołania strona nie może być wyświetlona. W tej sytuacji zapoznała się z treścią uchwały bezpośrednio po powrocie do Kraju, tj. w dniu 16 października 2015 r. Skarżąca pozostawała w przeświadczeniu, że od tej daty biegnie termin do złożenia odwołania, upływający w dniu 30 października 2015 r. Tymczasem z informacji uzyskanej w punkcie helpdesk system e-nominacje dowiedziała się, że system odnotował jej logowanie z dnia 10 października 2015 r. jako skuteczne, chociaż w rzeczywistości logowanie nie dało skarżącej możliwości zapoznania się z treścią uchwały.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa oraz uczestniczka postępowania B. K. w odpowiedzi na odwołanie wniesli o jego odrzucenie, a w przypadku nieuwzględnienia tegoż wniosku - o oddalenie odwołania w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS) uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu

sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Przepis art. 44 ust. 2 ustawy o KRS ustanawia dwutygodniowy termin do wniesienia odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, nie wyposażając przy tym Rady w kompetencję w zakresie badania zachowania przez stronę skarżącą terminu do wniesienia tegoż środka prawnego, a tym bardziej do jego przywracania. Co więcej – unormowania ustawy w ogóle nie określają skutku uchybienia przez skarżącego temu terminowi. Jednakże art. 44 ust. 3 ustawy o KRS nakazuje stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej do postępowania przed Sądem Najwyższym zainicjowanego odwołanie od uchwał Rady. Oznacza to, że zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. odwołanie wniesione po upływie ustawowego terminu podlega odrzuceniu, jednak uwzględniając opisaną wyżej specyfikę postępowania odwoławczego od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa (tj. brak kompetencji Rady odpowiadających uprawnieniom sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym), odrzucenia odwołania dokonuje Sąd Najwyższy. Sąd ten z mocy art. 168 i art. 169 w związku z art. 398²¹ k.p.c. jest też władny rozpoznać wniosek skarżącego o przywrócenie uchybionego terminu do wniesienia odwołania. Uwzględnienie tej treści wniosku wymaga wykazania przez skarżącego spełnienia dwóch przesłanek - braku winy w uchybieniu terminu do dokonania danej czynności procesowej oraz negatywnych dla wnioskodawcy skutków owego uchybienia. Pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu powinno być wniesione w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu i zawierać uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających wniosek. Przywrócenie terminu po upływie roku od jego uchybienia jest zaś dopuszczalne tylko w wyjątkowych wypadkach.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że odwołująca się dopełniła wymagań formalnych wniosku o przywrócenie terminu do

wniesienia odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, a sam wniosek jest uzasadniony. Za wiarygodne trzeba uznać twierdzenia skarżącej, że przebywając na urlopie wypoczynkowym podjęła w dniu 10 października 2015 r., za pomocą telefonu komórkowego, próbę zalogowania w systemie e-nominacje celem zapoznania się z treścią zaskarżonej uchwały, uzyskując komunikat, iż wywołana strona internetowa nie może być wyświetlona. W konsekwencji tego dopiero po powrocie do Kraju zalogowała się we wspomnianym systemie, korzystając z przewodowego łącza internetowego. Wobec uzyskanej informacji o bezskuteczności pierwszej próby zapoznania się w systemie e-nominacje z treścią uchwały Rady, odwołująca się pozostawała w uzasadnionych okolicznościach sprawy przeświadczeniu, że system nie odnotował tejże próby logowania i termin do wniesienia odwołania rozpoczął bieg dopiero w dniu faktycznego uzyskania przez skarżącą dostępu do strony internetowej. Wbrew stanowisku Krajowej Rady Sądownictwa, wykształcenie prawnicze i wykonywanie zawodu sędziowskiego nie sytuuje danej osoby w gronie profesjonalistów w dziedzinie informatyki, od którego należałoby wymagać szczegółowej wiedzy na temat technicznych sposobów ustalenia przeszkód w wyświetleniu żądanej strony internetowej oraz świadomości, iż mimo bezskuteczności próby zalogowania się w systemie, próba ta zostanie odnotowana. Nie można zatem przypisać skarżącej braku należytej staranności w dopełnieniu obowiązków związanych z terminowym złożeniem odwołania od uchwały Rady, co przemawia za uwzględnieniem wniosku o przywrócenie uchybionego terminu do dokonania tej czynności.

Zawarte w art. 44 ust. 3 ustawy o KRS odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje także sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie dotyczy punktu 1. uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 września 2015 r., zawierającego postanowienie o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury B. K. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w [...] oraz punktu 2. uchwały w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury odwołującej się R. G. z tej treści wnioskiem. Są to jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Z kolei podstawę odwołania wypełniają zarzuty naruszenia przepisów art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Pozostaje zatem rozważyć zasadność tych zarzutów, nie tracąc z pola widzenia wyznaczonych przez ustawodawcę granic kognicji Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja ta obejmuje bowiem wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji i jako taka powinna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna. W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z ową oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem,

obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427) czy w ustawie z dnia 26 lipca 2002r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do zarzutów naruszenia przez Radę przepisów postępowania w trakcie procedury konkursowej, tj. art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, warto przypomnieć, że pierwszy z powołanych przepisów zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w [...], Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną Zespołu członków Rady. Skarżąca kwestionując rzetelność procedowania członków Zespołu zwraca uwagę na krótki czas trwania posiedzenia tego organu, poświęconego ocenie uczestników niniejszego postępowania konkursowego. Nie jest jednak rzeczą Sądu Najwyższego ingerowanie w przebieg posiedzeń Zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa oraz samej Rady. To, że dyskusja Zespołu nad poszczególnymi kandydaturami na wolne stanowisko sędziowskiej była - zdaniem odwołującej się - krótka, nie oznacza jeszcze, że członkowie Zespołu nie zapoznali się wcześniej z materiałami sprawy i nie mieli ich na względzie przy sporządzaniu listy rekomendacyjnej. Lista powinna zaś być pomocna przy podejmowaniu przez Radę uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP zwycięzcy konkursu wyłonionego spośród uczestników postępowania. Nie ma ona jednak wiążącego charakteru,

gdyż w myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, to nie Zespół lecz Krajowa Rada Sądownictwa jest organem kompetentnym do występowania z wnioskiem do Prezydenta RP o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie i również w niniejszym przypadku to Rada dokonała samodzielnej oceny wszystkich kandydatów biorących udział w konkursie na wakujące stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w [...].

Chybiony jest też zarzut obrazy przez Radę art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przez brak szczegółowego uzasadniania sposobu zastosowania przyjętych kryteriów wyboru zwycięzczy konkursu.

Należy podkreślić, że zawarty w tym przepisie katalog kryteriów wyboru kandydata na wolne stanowisko sędziowskie (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendacyjnej) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, godzi się podkreślić, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących

poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest przy tym konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). W rozpoznawanej sprawie odwołująca się zmierza do takiego właśnie uszeregowania wszystkich uczestników procedury konkursowej z punktu widzenia poszczególnych kryteriów kwalifikacyjnych. Tymczasem Krajowa Rada Sądownictwa mając na uwadze całokształt okoliczności dotyczących kwalifikacji i umiejętności zawodowych kandydatów, dokonała wyboru zwycięzcy konkursu w oparciu o całościową ocenę uczestników postępowania, a wobec bardzo dobrych opinii uzyskanych przez wszystkich kandydatów - wyeksponowała to kryterium, jaki jest poparcie środowiska sędziowskiego. Poparcie to jest jednym z ustawowych elementów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie. Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). Tak też się stało w niniejszym przypadku. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada szczegółowo określiła przesłanki, jakimi kierowała się dokonując wyboru zwycięzcy konkursu, którą została kandydatka posiadająca nie tylko bardzo wysoką ocenę kwalifikacyjną, ale także legitymująca się najwyższym poparciem organów samorządu sędziowskiego.

Resumując, zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur na wakujące stanowisko sędziowskie jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestników postępowania i zarazem dozwolonych przepisami ustawy o KRS kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności, co wyklucza dalszą ingerencję Sadu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór zwycięzcy konkursu.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

kc